

‘Jonge vrouwen zijn het vertrouwen niet aan het verliezen – ze hebben het nooit gehad’

‘Kunnen we vrouwen vertellen dat ze zich geen zorgen hoeven te maken, want dat seksueel geweld best uitzonderlijk is, en dat ze door de bank genomen wel veilig zijn? Het antwoord is nee’, schrijft *Knack Weekend*-journalist **Nathalie Le Blanc** naar aanleiding van de verkrachtingszaak in Leuven.

Dit is geen opiniestuk over het vonnis dat deze week in Leuven uitgesproken werd in de ondertussen beruchte verkrachtingszaak. Ik wil het niet hebben over wat die jonge man gedaan heeft, en of studie, afkomst en dronkenschap ertoe deden. Justitie deed haar werk en zal dat in beroep opnieuw doen. Wat mijn hart deed breken zijn de reacties, en de reacties op die reacties.

On- en offline kwam er een golf van woede en frustratie, vooral van vrouwen. Wel verkracht, niet gestraft! Het is zelfs een gynaecoloog, *begot!* Klassenjustitie! Wacht: een getalenteerde jongeman en een complexe, ietwat unieke situatie. En tutut, een slecht communicerend gerecht.

Te radicaal

Eerst was er woede, en al snel kwam er reactie op die woede. Dat het toch genuanceerder was dan dat. Dat we de sereniteit moeten bewaren, vond het parket. Dat socialemediagezichten zoals Elisabeth Lucie Baeten verantwoordelijkheid dragen en dus moeten nadenken voor ze te radicaal reageren, schreef mijn collega Tex Van berlaer eerder deze week op *Knack.be*.

Dat er een belangrijk aspect vergeten wordt, vertelde de Nederlandse journaliste Annelies Bontjes vrijdag op Radio 1. Want ze was op de betoging tegen het vonnis geweest, in Leuven, en het viel haar op dat veel deelnemers best genuanceerd waren over de rechtszaak zelf. Ze betoogden omdat ze zich doodgewoon onveilig voelen. ‘Niemand stelde deze meiden gerust’, vertelde ze. En ook: ‘Jonge vrouwen zijn het vertrouwen aan het verliezen.’

Het gesprek met Bontjes hoorde ik op weg naar de supermarkt. Ik heb mijn auto geparkeerd, de radio uitgezet en ben vijf minuten

blijven zitten. Ik moest de tranen eerst wegduwen. Tranen van verdriet, en woede, maar eerlijk gezegd, ook van verbijstering.

Geruststelling

Want hoe kunnen we vandaag jonge en niet zo jonge vrouwen geruststellen? Kunnen we hen vertellen dat ze zich geen zorgen hoeven te maken, want dat seksueel geweld best uitzonderlijk is, en ze door de bank genomen wel veilig zijn? Nee, want de cijfers over ongepast gedrag, aanranding en verkrachting zijn ontstellend hoog. Kunnen we hen een knuffel geven en zeggen dat ze, als hen iets overkomt, gesteund en opgevangen zullen worden? Nee, want ze zullen door heel wat mensen – zelfs mensen die ze graag zien – niet geloofd worden.

Wat hen overkomen is, zal geminimaliseerd worden en ze zullen zelf zeer veel vragen krijgen over wat ze waarom deden. Ze zullen online het verwijt krijgen dat ze de reputatie van de dader willen vernietigen, dat ze aandacht willen, of – verbijsterend genoeg – geld. Kunnen we hen een kneepje in de hand geven en vertellen dat de maatschappij, politie en justitie ervoor zullen zorgen dat – zodra we beslist hebben dat het écht niet aan hen ligt – de dader veroordeeld en gestraft zal worden? Neen, want seksueel geweld is een zo goed als straffeloze misdaad in onze maatschappij. Meer zelfs, we moeten nog altijd discussiëren over wat het precies is, en waar de grens ligt. Dit vonnis heeft dat, los van de specifieke casus, nog eens in de verf gezet.

Straffeloosheid

Van de 100 gevallen van seksueel geweld die vandaag zullen plaatsvinden, schatten deskundigen dat er zowat 10 zullen worden aangegeven. Dat wil zeggen dat van de 100 – meestal – mannen die vandaag iemand aanranden of verkrachten, er 10 zijn die zich ietwat zorgen moeten maken over de gevolgen van hun misdaad. →

Vorige week betoogden jonge vrouwen in Leuven. Tegen een vonnis, maar vooral tegen het voortdurende onveiligheidsgevoel.

CROYEZ
Family Owned Business Dept.
FRENCH CUISINE DEFINED BY LUXURY
2019

**GEEN
JA
NEE!**

← De andere 90 komen er mee weg. Van die 10 zullen er 5, misschien 6, in de rechtbank terechtkomen. Slechts 1 of 2 van hen zal ook effectief veroordeeld worden voor wat ze gedaan hebben. Nogmaals: 10 misdaden, 10 aangiftes, 5 rechtszaken, 1 of 2 veroordelingen. En die ene veroordeelde dader? Die kreeg deze week ook geen straf. Wacht, nee, ook de dader die een dertienjarig meisje verkrachtte kreeg opschorting van zijn straf.

Uiteraard zien juristen, journalisten en misschien zelfs beleidsmakers nuance in die vonnissen, maar ondertussen horen heel wat vrouwen – en mannen – die seksueel geweld meemaakten maar één ding: het minieme aantal daders dat effectief veroordeeld wordt, wordt niet altijd gestraft. En elke vrouw leert zo: als jou iets overkomt, dan is de kans miniem dat de dader bestraft wordt. Piepklein. Zo goed als onbestaande eigenlijk. Dat is ongenueanceerd als je je blik beperkt tot deze complexe rechtszaak, maar wel realistisch als je uitzoomt. Jonge vrouwen zijn het vertrouwen niet aan het verliezen, vrees ik, ze hebben het waarschijnlijk nooit echt gehad. En niet zo jonge vrouwen ook niet. Zij weten hoe de wereld in elkaar steekt.

Onzichtbare avondklok

Dit vonnis gaat over twee mensen, en wat er tussen hen gebeurd is, maar het wordt niet uitgesproken in een vacuüm. Het wordt geveld in een wereld waarin elke vrouw ofwel zelf te maken heeft gehad met seksueel geweld, ofwel iemand kent die het heeft meegemaakt. Waarin deze misdaden niet worden aangegeven omdat je als slachtoffer weet wat je te wachten staat als je dat doet. Waarin vrouwen 'beer' antwoorden als hen gevraagd wordt of ze liever een beer of een man zouden tegenkomen in een leeg bos, terwijl ze bij zichzelf denken dat ze waarschijnlijk nooit alleen in een bos zouden gaan. Want vrouwen leven onder een onzichtbaar soort avondklok die banale zaken zoals tanken na 2 uur 's nachts,

eerste dates en een meeting met je promotor gevaarlijk maakt. Hoe kun je de dochter van een collega geruststellen, die alleen kraantjeswater in de toiletten drinkt als ze uitgaat om zeker te zijn dat ze niet gedrogeerd wordt?

De krantenkoppen van vorige week spreken boekdelen. Beschuldigingen aan het adres van academici. Berichten over verkrachtingen in oorlogssituaties en gedrogeerde slachtoffers in het uitgaansleven. Interviews met medewerkers van oud-politici die wisten dat Steve dingen deed die grensoverschrijdend waren, maar niets deden. Algehele paniek over geradicaliseerde jongens naar aanleiding van een Netflix-reeks over de gevolgen van online gespuide vrouwenhaat.

Pech

Deze twee jonge mensen in het oog van de storm hebben pech. Om wat haar overkomen is, en eigenlijk ook om wat hem overkomen is. Want wat hij gedaan heeft, daar komen vandaag honderden mannen op deze aardbol zonder problemen mee weg. Dat er zo veel consternatie is, ligt niet aan deze zaak, maar aan de wereld waar wij vandaag in leven. Als de kranten vol zouden staan met de vele straffen die deze week zijn uitgesproken voor de vele gevallen van seksueel geweld, dan zouden de reacties op deze rechtszaak als vanzelf de nuance gekregen hebben die ze verdient. Maar de realiteit is jammer genoeg anders. En in die realiteit, ontstaat er ongenueanceerde verontwaardiging. Mijn oprechte vraag blijft: hoe kunnen we vrouwen vandaag geruststellen? Welke argumenten geven we hen opdat ze zich met een gerust hart in de wereld durven te begeven?

Want laten we eerlijk zijn: zijn we echt verbaasd dat meisjes en vrouwen kwaad en ongenueanceerd reageren als ze elke dag weer zien, horen, lezen én voelen hoe we als maatschappij naar hun veiligheid kijken? ●

VRIJDAG 11 APRIL
20:30 REO ARENA

KNACK VOLLEY
ROESELARE

VS

DRAISMA DYNAMO
APELDOORN

knack

de zondag

